

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. K.**, narozen „X“,
státní příslušnost Pákistánská islámská republika,
toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis
u Blatna,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2020, č. j. KRPU-160869-24/ČJ-2020-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. KRPU-160869-24/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 27. 9. 2020 v 17:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že v případě zajištění žalobce měl žalovaný důkladně zvážit realizovatelnost vyhoštění především s ohledem na to, že žalobce uváděl, že mu v případě návratu hrozí vážná újma zabitím ze strany Talibanu, jakož i ze strany zneprátelené části rodiny. V tomto směru odkázal žalobce obsáhlou citací na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Žalobce namítal, že žalovaný se uvedenými skutečnostmi fakticky nezabýval a nijak se nevypořádal s konkrétními tvrzeními žalobce týkajícími se újmy související s hrozbou ze strany Talibanu a ze strany zneprátelené části jeho rodiny. Žalobce trval na tom, že bylo povinností žalovaného či ministerstva vnitra jako orgánu vyhotovujícího závazné stanovisko se s konkrétními tvrzeními žalobce vypořádat.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení. Zdůraznil, že při rozhodování vycházel ze skutečností zjištěných úřední činností a zohlednil rovněž informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Pákistán – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“. Vycházel rovněž z výpovědi samotného žalobce. Informaci, že žalobci v případě návratu do země původu hrozí až smrt ze strany příbuzných, neboť mají rozpory o pozemky, při nichž byli zavražděni bratraci jeho otce, žalovaný vyhodnotil jako spor rodinného původu, se kterým je možné se vypořádat v zemi původu za asistence tamních orgánů. Žalobce neuvedl, že by se se svým problémem obrátil na policii či jiné správní orgány v zemi původu. Žalobce dále pouze obecně uvedl, že v místě jeho bydliště operuje Taliban a unáší lidi. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce nemalé finanční prostředky, které vynaložil na cestu do Evropy, mohl použít na přesídlení do bezpečnější oblasti v Pákistánu. Tím by se dle názoru žalovaného vyřešily i spory v rodině o pozemky. Obecné a nekonkrétní sdělení žalobce k možným hrozbám žalovaný vyhodnotil jako okolnosti nevylučující možnost realizace správního vyhoštění a dospěl k závěru, že vyhoštění je v tomto individuálním případě alespoň potencionálně možné. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce doposud nepožádal i přes řádné poučení o udělení azylu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že v rámci řízení o správním vyhoštění požádal o závazné stanovisko Ministerstvo vnitra. Z tohoto závazného stanoviska ze dne 29. 9. 2020 vyplývá, že vycestování žalobce je možné.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

6. Žalobce byl zadržen v linkovém autobuse směřujícím z České republiky do Spolkové republiky Německo, a to při kontrole policejní hlídkou na dálničním parkovišti. V rámci readmisní dohody byl předán do České republiky. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že Pákistán opustil v roce 2017. Rodiče mu zaplatili cestu do Evropy s pomocí převaděčů. Cestoval přes Irán do Turecka, kde zůstal 2,5 roku a pracoval v instalatérské firmě. Následně odcestoval lodí do Řecka, kde byl umístěn do uprchlického tábora a pobýval tam 3 nebo 4 měsíce. Z Řecka odešel do Itálie, kde chtěl cestovat autobusem z Terstu do Neapole, ale nastoupil do autobusu, který jel do Německa. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že se do země původu nechce vrátit, neboť se obává o svůj život z důvodu rodinných rozepří o pozemky, ve kterých již byli zavražděni dva bratraci jeho otce. Jemu bylo také vyhrožováno smrtí. Rovněž uvedl, že v místě jeho bydliště působí hnutí Taliban a členové tohoto hnutí unášejí lidi.
7. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl žalovaný k dispozici informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Pákistán, bezpečnostní a politická situace v zemi, květen 2019, a závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky ze dne 29. 9. 2020, Ev. č. ZS51501, které se zabývalo přímo možností žalobce vycestovat zpět do Pákistánu s tím, že ministerstvo dospělo k závěru, že vycestování žalobce do Pákistánu je možné.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. V ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
11. Jedinou námitkou žalobce bylo, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval řádně obavami žalobce o jeho život a obavami hrozícími ze strany Talibanu a neposoudil tak dostatečně otázku potencionální realizovatelnosti správního vyhoštění. Otázkou rozsahu posouzení otázky potencionální možnosti realizace správního vyhoštění při Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zajištění cizince za účelem vyhoštění se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, které je dostupné na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“

12. Na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí je ve vztahu k poukazu žalobce na obavy o život v důsledku rodinných rozporů uvedeno: „Správní orgán tyto obavy shledává jako neadekvátní, jelikož je účastníku řízení vyhrožováno rodinnými příslušníky, kdy tyto problémy mohou řešit bezpečnostní složky Pákistánské vlády, jako je např. tamní policie. Tato obava by byla brána správními orgány jako odůvodněná v případě, kdyby bylo účastníku řízení vyhrožováno smrtí ze strany státu, případně jiných státních složek, což se v tomto případě nestalo.“ K otázce bezpečnostní, kdy žalobce pouze zcela obecně poukázal na skutečnost, že v místě jeho bydliště v Pákistánu působí Taliban a unáší lidi, aniž by jakkoli konkretizoval míru obav v tomto směru, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal zejména na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Pákistán, bezpečnostní a politická situace v zemi, květen 2019, z jehož obsahu žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na získané informace ze strany Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnosti a politické situaci v Pákistánu je realizace vyhoštění do dané země reálná. Výslovně žalovaný v závěru žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „Taktéž z výpovědi účastníka řízení není správnímu orgánu známa žádná objektivní překážka, pro kterou by nebylo možné vydat rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění a následně jej realizovat. Jak bylo správním orgánem zjištěno, účastník řízení se může do Pákistánu vrátit i když uvedl, že má obavy o svůj život z důvodu vnitrorodinných bojů o majetek (pozemky).“ Z uvedeného a z obsahu správního spisu, který koresponduje s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jednoznačně vyplývá, že žalovaný se otázkou potenciální realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce řádně zabýval a vycházel z relevantních podkladů, které si opatřil před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že neexistuje překážka, která by absolutně bránila realizaci vyhoštění žalobce. Soud konstatuje, že problémy žalobce s rodinnými rozpory vzal žalovaný v úvahu a výslovně se s nimi vypořádal. Ve vztahu ke zcela obecnému poukazu na působení Talibanu pak žalovaný vyhodnotil na základě relevantních podkladů bezpečnostní situaci v zemi původu a dospěl k závěru, že celková bezpečnostní situace není skutečností, která by absolutně bránila možnosti vyhoštění žalobce, obzvláště za situace, kdy žalobce nijak neuvedl, že by hrozba ze stran Talibanu měla z nějakého důvodu směřovat konkrétně proti jeho osobě.
13. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v rámci řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění posuzují správní orgány pouze potenciální realizovatelnost vyhoštění. Samotný příběh a konkrétní osobní poměry cizince ve vztahu k možnosti jeho návratu do země původu pak jsou předmětem přezkumu až následného řízení o správním vyhoštění.
14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
16. O odměně ustanoveného právního zástupce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.